

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1933).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἔτησις δραχμῆς 120. Ἐξά-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.
Ἀμερικῆς δολάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ἑλὸν ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν πελλίνα 10.
Ἐξῆμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἑναλόγοι

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΓΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΒΡΥΤΙΚΗ - ΕΚΑΘΗΜΕΡΗ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΙΚΗ

ΝΙΚΟΛΗΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἑλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουδίστου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβερσίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 48ος

Ἀθήναι, 28 Δεκεμβρίου 1940

Ἔτος 68ον.—Ἀριθ. 4

Ἡ Ροδιά

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἡ γαλιάντρα ἔβαλε τὸ κορίτσι νὰ καθίσῃ, ὅστερα πέταξε ὀλόγουρα, πήγε πέρα, μακρὰ, χάθηκε, ἤρθε, ξανάφυγε καὶ ξαναἤρθε καὶ ἐπὶν κάθε φορά καὶ κάτι ἔφερεν σὲ κορίτσι. Πότε ἔνα σπόρο, πότε κάποιο βλασταράκι, πάντα καὶ κάτι ἔρριχνε στὴν ποδιά τῆς Δύστουχης. Κι' αὐτὸ γινότανε κάθε μέρα. Ἔτσι, σιγὰ-σιγὰ, ἡ Δύ-
στουχη συνείθισε στὴ νέα της κατά-
στασι. Σὰν ἦταν καλὸς καιρὸς ἡ γαλιάντρα κελαιδοῦσε μὰ καὶ κακὸς νὰ ἦταν πάλι σιγανοκελαιδοῦσε ἡ γαλιάντρα. Τὸ κορίτσι εὐχαριστιό-
ταν πολὺ. Ἐπιανε κι' αὐτὸ τὴν ἀ-
κρη ἑνὸς τραγουδιοῦ. Μὰ στὴ στιγμή θυμόταν τὴν κατάντια της, τὰ δά-
σανά της κι' ἔλεγε:

—Τι τὰ θέλω ἐγὼ τὰ τραγου-
δια; Εἶμαι μιὰ Δύστουχη ἐγώ!

Κι' ἀμέσως ἔπαυε τὸ τραγουδι
της κι' ἡ γαλιάντρα τὸ κελαιδημά
της κι' ὅλα ξαναγίνονταν μαῦρα κι'
ἀραχλα.

Καὶ λοιπὸν μιὰ μέρα ἀκούστη-
καν ἀπανωτὲς ντουφεκιές. Ἦταν
κυνηγοὶ καὶ ἡ Δύστουχη φοβήθηκε
μὴν τύχη καὶ τῆς σκοτώσουν τὴν
γαλιάντρα. Ποῦ νὰ κρυφτῇ ποὺ τὰ
δέντρα στὸ δάσος ἦταν ἀραιὰ κι'
ἀραιὰ τὰ φύλλα τους; Μιὰ καὶ δυὸ
ἔχωσε τὸ χέρι στὴν τσέπη, χούφτω-
σε τὸ καρδί.

—Καρδί, καρδιάκι μου, στή-
ριγμα σ' ἔχω καὶ παρηγοριά μου,
εἶπε. Βοήθα με σ' αὐτὴ τὴ δύσκολη
στιγμῇ.

Ἀμέσως τὸ καρδί ξέφυγε ἀπὸ
τὰ χέρια της. Χώθηκε στὴ γῆ καὶ
φύτρωσε τότε ἕνα χορτάρι ποὺ φή-
λωσε, μεγάλωσε, φούντωσε, θέριαψε
καὶ τὰ κλώνια του σκέπασαν τόσο
καλὰ τὴ Δύστουχη, ποὺ δὲ φαινόταν
τίποτα. Ἦρθαν τὰ σκυλιὰ τῶν κυ-
νηγῶν, μύρισαν καὶ ξαναμύρισαν,

γαύισαν καὶ ξαναγαύισαν, μὰ δὲν
κατάλαβαν τίποτε. Ἦρθαν καὶ οἱ
κυνηγοὶ, κοίταξαν καὶ ξανακοίτα-
ξαν, δὲν κατάλαβαν τίποτα.

Ἦταν ἔφυγαν
πέρα-πέρα οἱ κυ-
νηγοὶ, ξετρώπισε
τὸ κορίτσι ἀπὸ τὸ
πυκνὸ φύλλωμα.
Μὰ πρὶν πάρει τὸ
δρόμο-δρόμο ἀ-
πλωσε τὸ χέρι της
κι' ἔπιασε ἕνα κλω-
νάρι τῆς καρυδιάς.

—Καρδί-κα-
ρδιάκι μου, εἶπε,
στήριγμα σ' εἶχα
καὶ παρηγοριά
μου. Δὲν μπορῶ
νὰ σ' ἀφήσω ἔτσι
καὶ νὰ φύγω.

Ἐκοψε λοιπὸν
ἡ Δύστουχη τὸ κλω-
νάρι, τὸ πήρε μαζί
της καὶ τράθηξε
πάλι τὸ δρόμο-δρό-
μο, ἔχοντας πάντα
τὴ γαλιάντρα ὀξη-
γὸ. Μὰ ἡ μέρα ἐ-
κείνη στάθηκε πολ-
λὸ ἀτυχή. Ἐπιασε
μιὰ τέτοια βροχή,
σὰν νὰ χύθηκε στὴ
γῆ, ὅλο τὸ νερὸ
ποὺ κρατοῦν οἱ οὐ-
ρανοί. Κι' ἔτυχε
νὰ βρισκεται ἡ
Δύστουχη σὲ μιὰ
μεριά ποὺ δὲ βρι-
σκόταν μῆτε τόσο
δὰ δεντράκι, γιὰ
νὰ μπορέσῃ νὰ
κρατηθῇ. Εἶχε ζα-
ρώσει χάμω, τὰ
νερὰ κυλοῦσαν πά-
νω της καὶ σὰν
πέρασε ἡ νεροπον-
τῇ, ἔκανε νὰ σηκω-

θῇ, νὰ σταχτῇ. Μὰ δταν κοίταξε
γύρω της καὶ εἶδε πῶς τὸ νερὸ τῆς
πήρε τὸ κλώνια τῆς καρυδιάς, τότε
πιά ξανάπεσε χάμω στὸ χῶμα κι'

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

«Ἄγγελος μετὰ παιμένον δοξολογοῦσι...»
Εἰκόνα τοῦ γάλλου ζωγράφου ΑΕΝΑΙΝ (ΙΖ' αἰῶνας)

έκλαψε πικρά και δεν είχε καρδιά να σηκωθεί.

— Άχ! Πώς κατάντησα, έλεγε, άχ! τί καλά πού ήμουν λίγο πριν και δεν το καταλάβαινα.

Και ποιός ξέρει για πόσον καιρό ήθμενε έτσι να σκούζει και να χτυπιέται ή Δύστυχη, αν δεν άκουγε τη φωνή της γαλιάντρας να βγαίνει από τον κόρφο της. Αμέσως πετάχτηκε πάνω. Ξεπρόβαλε κι ή γαλιάντρα. Πέταξε πάνω-κάτω, έφυγε, ξαναγύρισε, ξανάφυγε και ήρθε πάλι. Χιλιάδες πουλιά την άκολουθούσαν κι όλα τα χρώματα της γης είχαν τα φτερά τους. Τό κάθε πουλί κι από κάτω είχε στο στόμα του. Άλλο ένα χορτάρι, άλλο ένα ξυλάκι, άλλο ένα άχυρο. Κι όλα τα πουλιά μαζί άρχισαν να κολοιούνται με το σάλιο τους τα ξυλάκια, τ' άχυρα και τα χορταράκια κι έτσι γίνθηκε ένα στερεό κι άλαφρό στρωματάκι. Η γαλιάντρα έβαλε τη Δύστυχη να καθήση πάνω, κι όλα τα πουλιά μαζί έπιαναν το στρώμα με τις μύτες τους, το σήκωσαν ψηλά και τήρριξαν μέσα στο ποταμάκι, που κυλούσε λίγο πιο πέρα. Ομως το ποταμάκι αυτό ήταν ένα ξεροπόταμο, πού το νερό του φύσκωσε με τη βροχή σαν ένα άληθινό ποτάμι. Μα σαν πέρασε ή βροχή άρχισε αιγά-αιγά να λιγοστεύει, έλο και να λιγοστεύει το νερό. Μπορούσε και να μείνει στη μέση του δρόμου ή Δύστυχη. Άρχισαν λοιπόν τα πουλιά να κουνούν τόσο δυνατά τις φτεροσφές τους, πού ήταν σαν να φύσηξε βροιάς και το στρώμα άρχισε να φύγει σαν βαρκούλα. Τα γύρω δέντρα τεντώσανε τα κλωνάρια τους και σπρώχνανε τη βαρκούλα, τα πουλιά δεν παύανε να κελαιδούν κι ή βαρκούλα πήγαινε γρήγορα-γρήγορα.

Εύχρηστήθηκε ή Δύστυχη πού προχωρούσε χωρίς κόπο και της άρεσαν πολύ τα κελαιδήματα των πουλιών. Ξεχάστηκε μάλιστα κάποια στιγμή και γέλασε με την καρδιά της.

— Άχ! Τι ώρα! Τι καλά πού είναι, έλεγε και πάλι γελοιοσε και πάλι.

Σαν να της ήρθαν μάλιστα δάκρυα στα μάτια, από τα γέλια τα πολλά. Έκανε να τ' αποκουπίσει και της μείνανε στα χέρια της τα κοχύλια. Θαύμασε τ' κορίτσι και θαύμασε ακόμα περισσότερο, σαν είδε να γίνονται κατάχρυσα τα κοχύλια και να βγαίνει απ' το ένα ή Τύχη της κι απ' το άλλο μια κατάξανθη Νεράιδα με χρυσή κορώνα στο κεφάλι και στο χέρι χρυσό ραβδί. Και

το στρωματάκι πού είχαν φιάξει τα παιλιά είχε γίνει χρυσή βαρκούλα κι έπλεε στη μέση της θάλασσας.

Έσκουψε τ' κορίτσι κι είδε στα βάθη του γυαλού το ρόδι και δίπλα το καρύδι. Χτύπησε τα χέρια της από χαρά κι έπλωσε το ραβδί της ή Νεράιδα κι έσυρε σιμά της το ρόδι και το καρύδι και τήρριξε στην ποδιά της κοπέλλας. Κι ή κοπέλλα βρέθηκε καθισμένη στην άκρη του γυαλού, κρατώντας το ρόδι και το καρύδι και μήτε Νεράιδα, μήτε βαρκούλα, μήτε πουλιά, μήτε κανείς φαινόταν δόλογορα.

Τ' κορίτσι δεν ήξερε τί να πρωτοθαυμάσει κι ήταν πολύ χαρούμενο και πολύ ξαφνιασμένο.

— Καρύδι, καρυδάκι μου, είπε, στήριγμα σ' είχα και παρηγοριά μου, γι' αυτό δεν ήθελα να σε χάσω. Και σένα, ρόδι μου, σ' αγαπώ γιατί με λένε Ροδιά. Ροδιά είναι τ'νομά μου.

Έτσι λοιπόν τ' κορίτσι ξαναθυμήθηκε τ'νομά του κι έτσι θα το ξαναλέμε και μεις.

Και μόλις είπε τα λόγια αυτά ή Ροδιά, κυλά μια τ' ρόδι χάμω, κυλά και τ' καρύδι, σπούν και τα δυό. Κι από το ρόδι ξεχύθηκαν χίλια καλά. Τι φουστάνια, τί στρώματα, τί παπλώματα, τί χρυσαφικά, τί τζοβαίρικά, ως κι ένα μεγάλο άσημοδεμένο άμάξι, με κατακόκκινη κουκούλα, πού τ' σέφνανε τέσσερα άλ-γα, μ' άσημμένα χάμουρα. Κι από το καρύδι πρόβαλε ένας ώραιος λεβέντης. Την άγκάλιασε και φίλησε τη Ροδιά. Κι αυτή ντράπηκε και τ' πρόσωπό της έγινε κατακόκκινο. Συμφωνήσανε οι δυό τους να πάνε στο χωριό της Ροδιάς, ν' αγοράσουν τ' πατριό της σπίτι και να παντρευτούν. Φορτώσανε λοιπόν τα πράγματα σ' άμάξι και ξεκίνησαν. Κουδονίζανε τ' άσημμένα χάμουρα, θρόιζαν τα φύλλα των δέντρων και τα κλαριά τους ήτανε φορτωμένα πουλιά πού κελαιδοσαν. Μα ή Ροδιά άκουγε μέσα της τ' ωραιότερο κελαιδήμα. Ήτανε ή γαλιάντρα πού κελαιδοούσε.

Έτσι φθάσανε στο χωριό κι οι χωριανοί έδωκε βγήκανε να τους καλοσωρίσουν, παρ' όλα πού ήταν μέρα δουλειάς κι ό καθένας είχε τη δουλειά του.

— Καλώς τους, καλώς τους, φώναζαν. Να ζήσετε, να χρονίσετε, να γεράσετε και πολλά παιδιά να κάνετε.

Κι έτσι λοιπόν ζήσανε καλά κι έμεις καλλίτερα.

[Τέλος]

ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΗ ΦΑΤΝΗ

Της Βηθλεέμ ή Σπηλιά μόρια φρούροιν άγγελία, μ' άνα ζεσταίνουν τ' άρνάκια τ'ον πού τρανό Βασιλιά!

Τ' άστρο τ'ων Μάγων ψηλά στη Φάτνη σέλνει χρυσάφια, κι απ' τα τριγύρω χωράφια κουδούνια άκούν αιγάλα!

Μπρός στ'ον Ίωσήφ, στή Μαρία, Μάγοι, βοσκοί, ταπεινά τ'ον προσκυνούν με λατρεία γοτατιστοί! Ώσαννά!

Τέτοια γλυκειά κι άγιαν ώρα άς πάνουν μιση και δόλο, και τίς καρδιές μας για δώρα άς Του χαρίσωμε δλο!

MARIA A. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΠΑΡΑΛΛΗΛΙΣΜΟΣ

Κάποιος Πειραιώτης έμπορος άποικιακών θέλοντας να κάνει για τα Χριστούγεννα τραπέζι στος φίλους του, έζήτησε από ένα γνώριμό του χοιροτρόφο Μανιάτη να τ'ον πύη δυό ζωντανά γουρουνάκια.

Την άλλη μέρα ό Μανιάτης έβαλε μέσα σε σακκι τα δυό χοιρίδια, (Μπουζία όπως τ'ον λένε στη Μάνη) και τ'ον πήγε στο βράστημα τ'ου έμπόρου, μα τ'ον βρήκε κλειστό γιατί ήταν πολύ πρωί.

Άς πού ν' άνοιξη, για να μην περιμένη άπ' έξω, άποφάσισε και πήγε στο άντικρυνό καφενείο, γνωστό για τα πολλά του κανάρια πού είχε στα κλουβιά ό καφετζής.

Έβαλε κάτω από ένα τραπέζι τ'ον σακκι με τα γουρουνόπουλα και παράγγειλε καφέ.

Όπως έπινε τ'ον καφέ τ'ον ό Μανιάτης, άρχισαν τα γουρουνάκια, λές και τ'ον σφάζανε, τρομερούς γρυλλισμούς πού άνακατόθηκαν με τ'ους κελαιδισμούς τ'ων καναρινιών και έγινε έτσι ένα σωστό πανθαιμόνιο.

Τότε, άλλοι από τ'ους πελάτες γελούσαν και άλλοι ένεύριαν.

Ό καφετζής πού τ'ους είδε έτρεξε στο χοιροτρόφο και τ'ον είπε:

— Πατριώτη, κάνε μου τ'ον χάση να πής τ'ον καφέ σου γρήγορα, να πάρης τα γουρουνάκια σου και να φύγης, γιατί θα μου διώξουν τ'ον πελατιά μου.

Σ' αυτά τα λόγια έκείνος τ'ον άπάντησε με τ'ον προφορά και τ'ον φρασολογία τ'ου τ'οπου τ'ου:

— Μπα!... τα δικά μου τα μπουζία σ' έπειράζεις; και τα κανάρια σου πού χαλούσι τ'ον κόσμο δεν σ' ένοχλούσι;!!

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ

Άγαπητοί μου,

ΕΠΤΑΣΑΝ και τα Χριστούγεννα. Ποιός να μ'ας τ'ονεγε πώς θα τ'ον γιορτάζουμε σε πόλεμο! Κι όμως έπρεπε να τ'ον φανταζόμαστε κι αυτό. Γιατί από καιρό ήταν γνωστές οι έθνικές κατακτητικές διαθέσεις της Ίταλίας εναντίον μας. Ύπήρχε ακόμα μια έλπίδα, πώς ό Μουσσολίνι θα έδισταζε να τ'ον βάλη με τ'ον Ελλάδα και ν'αντιμετωπίση ένα στρατό πού ήξερε τ'ον άκαταμάχητη γενναιότητα τ'ου. Ένας Τούρκος μάλιστα τ'ον τ'ον είχε πει ώραιότατα: «Για να καταλάβης τ'ον Ελλάδα, πρέπει να καταβάλης τ'ον ελληνικό στρατό. Και τί είναι ό ελληνικός στρατός, ρώτησε έμας τ'ους Τούρκους να σου τ'ον πούμε». Δυστυχώς γι' αυτόν, εύτυχώς για μ'ας, ό Μουσσολίνι δεν άκουσε τίποτα κι έκανε τ'ον μεγαλύτερο λάθος τ'ης ζωής τ'ου. Στις 28 τ'ου Οκτώβρη δοκίμασε να εισβάλη στην Ελλάδα, με τ'ον ιδέα πώς ή κατάκτησή τ'ης θα ήταν ένας άπλος «στρατιωτικός περίπατος». Άλλα ό στρατιωτικός αυτός «περίπατος» στα χιονισμένα βουνά, όχι πιά τ'ης Ελλάδας, παρ' τ'ης Άθωνας, βαστάει τώρα δυό μήνες και στοιχίζει στη φασιστική Ίταλία τεράστιες άπώλειες άνδρων κι όλικού, ήττες, πανωλερίες και ταπεινώσεις άφανταστες. Με τ'ον βοήθεια τ'ης μεγάλης μας συμμαχίας, πού μπορεί τώρα να τ'ον πολεμά από πιο κοντά, ή φασιστική Ίταλία κοντεύει να κατατροπωθή, να ριχθή στη θάλασσα. Κι ένω ό Μουσσολίνι, με τ'ον λάθος τ'ου, βρίσκει σε πραγματικά δεινή θέση, έμεις γιορτάζουμε τις μεγαλύτερες νίκες, τ'ους λαμπρότερους θριάμβους. Έκει πάνω, στα χιονισμένα βουνά, όχι πιά τ'ης Ελλάδας, παρ' τ'ης Άθωνας — σ'ά να λέμε μέσα στην Ίταλία — γράφονται οι ένδοξότερες σελίδες τ'ης Ίστορίας μας. Αυτό σε πολλούς φαίνεται ακόμα θαύμα. Έμεις να τ'ον βάλουμε με μια μεγάλη δύναμη και να τ'ον νικήσουμε; Κι όμως τ'ον θαύμα είναι γεγονός.

Έτσι, παιδιά μου, μ'ας βρίσκουν τ'ον φεινά Χριστούγεννα: έμπόλεμος, μα νικητές, θριαμβευτές. Και τ'ον ημέρα αυτή πού γεννήθηκε ό Χριστός μας, μπορούμε να τ'ον δοξαλογοιούμε με τ'ον περήφανη συναίσθηση πώς άγωνισθήκαμε κι άγωνιζόμαστε για τ'ον νίκη και τ'ον επικράτηση τ'ων άρχών τ'ου, τ'ων άρχών

τ'ου Εθαγγελίου. Γιατί τέτοιος είναι ό πόλεμος μας κι ό πόλεμος τ'ων συμμαχών μας. Τ'ον είπε τελευταία κι ό άρχηγός τ'ης Άγγλικανικής Έκκλησίας: Πολεμούμε για να εξασφαλίσουμε τ'ον έλευθερία μας και τ'ον έλευθερία όλων τ'ων άλλων λαών, για να κάμουμε να επικρατήση στ'ον κόσμο ή δικαιοσύνη κι ή ήθική, πού είναι πράγματα χριστιανικά, και να καταργηθή ή βία τ'ου ισχυρότερου, ή τυραννία, πού είναι πράγματα άντιχριστιανικά. Δεν βγήκαμε να κατακτήσουμε κανένα, δεν ξεκινήσαμε να πάρουμε τ'ον Σικελία π. χ με τ'ον πρόφαση πώς έδώ και δυόμισι χιλιάδες χρόνια ήταν δική μας; δεν πήγαμε να σκοτώσουμε με τ'ον τ'ον πλάνα μας άθώους άμαχους πληθυσμούς, γυναίκοπαιδα, σ'ότε να δηλώσουμε, να λεηλατήσουμε, να κάψουμε πόλεις και χωριά. Έζήτησαν να μ'ας κατακτήσουν, να μ'ας υποδουλώσουν, κι άντιπατήκαμε στη βία και στην άδικία. Γι' αυτό ό Χριστός εύλόγησε τα τίμια δίπλα μας και νικήσαμε. Με τ'ον μι-

κροδ αλλά μεγάλο σε άνδρεία στρατό μας, με τ'ον μικρό αλλά γενναίοτατο στόλο μας, με τ'ον μικρή άλλ' άφανταστα ήρωική άεροπορία μας, και πάντα με τ'ον βοήθεια τ'ων συμμαχών μας, άποθήσαμε τ'ον έθρο βραβεία στο έδαφος τ'ου και κοντεύουμε να τ'ον κάμουμε ή να φύγη — αν μ'ονεστη — ή να παραδοθή. Έτσι και τ'ον έλευθερία μας διατηρούμε, και τ'ους άδελφούς μας έλευθερώνουμε στην Άθωνία και στα Δωδεκάνησα, και τ'ον ίδια τ'ον Ίταλία βοηθούμε να λυτρωθή από τ'ον τυραννία τ'ου φασισμού, και συντελούμε και μεις να επικρατήσουν στ'ον κόσμο οι μεγάλες ήθικές άρχές, για να ίδη ή άνθρωπότητα έλη ήμέρες ειρήνης, έλευθερίας και δικαιοσύνης— ήμέρες ευτυχισμένες.

Πώς να μην εύλογήση κι ό Χριστός τ'ον πόλεμό μας; Άς τ'ον εύχαριστήσουμε σήμερα πού γεννήθηκε, κι άς τ'ον παρακαλέσουμε να μ'ας ένθαρρύνη και να μ'ας ενισχύη ως τ'ον τελική μας νίκη.

Σας άσπάζομαι

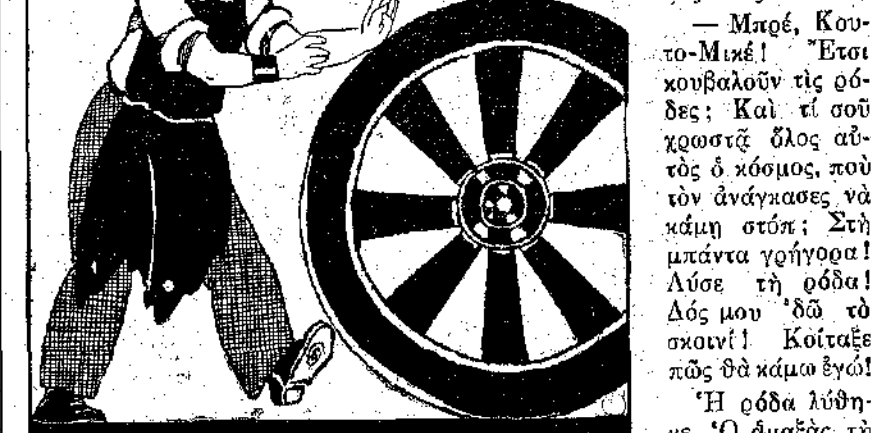
ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΥΤΟ-ΜΙΚΕ

4.

Καθ'αυτό άπροχώρητο, γιατί εκτός από τ'ον Μικέ, κανένας δεν μπορούσε να προχωρήση. Μόνο πού φώναζαν «Έμπρός! έμπρός! έμπρός!» Μα πού! ούτε έμπρός, ούτε πίσω.

Εύτυχώς ό άμαξάς, γυρίζοντας εκείνη τ'ον ώρα απ' τη δουλειά τ'ου, είδε τ'ον ώραίο τρόπο πού κουβαλούσε τη ρόδα ό Μικέ, κι έτρεξε κοντά τ'ον φωνάζοντας:

— Μπαρέ, Κουτο-Μικέ! Έτσι κουβαλούν τις ρόδες; Και τί σου χρωστά όλος αυτός ό κόσμος, πού τ'ον άνάγκασες να κάνει στόπ; Στη μπάντα γρήγορα! Λύσε τη ρόδα! Δός μου 'δω τ'ον σκονί! Κοίταξε πώς θα κάμω έγώ!

«Η ρόδα λύθηκε. Ό άμαξάς τ'ον έλευθερώσε τ'ον τρόπο πού κουβαλούσε τις ρόδες! Κι άλλη φορ'ά να τ'ον ξέρης. Άντε!»

Ό Μικές κουβάλησε τη ρόδα ως τ'ον Κουκουναριά με τ'ον τρόπο πού τ'ον έδειξε ό άμαξάς: κυλώντας τ'ον σά στεφάνι. Τί εύκολα και γρήγορα!

«Και τώρα πού τ'ον ξέρω, είπε με τ'ον νού τ'ου, έτσι θα κάνω πάντα». (Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΔΑΥΪΓΑ ΚΡΩΦΟΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JOHN BUSHAN

—Συνέχεια από το προηγούμενο—

Μέλο που δεν τον είδα παρά για λίγα δευτερόλεπτα, ωστόσο η μορφή του έμεινε ανεξάλειπτα χαραγμένη στη μνήμη μου. Ήταν μαύρος, μαύρος σαν τον έβενο, μα τα χαρακτηριστικά του ήταν πολύ διαφορετικά από του συνειθισμένου τύπου της αλθιοπικτής φυλής. Δεν είχε χοντρά χείλη, ούτε φαρδιά και πατικωτή μύτη. Άπεναντίας η μύτη του ήταν λεπτή και δλόσσια και το στόμα του είχε εδγενέστατες γραμμές, μα τώρα ήταν τόσο παραμορφωμένο από την κατάπληξη και τη λύσσα, που ένοιωσα τὰ πόδια μου να λυγίζουν από τόν τρόμο.

Όπως είπα παραπάνω βρισκόμαστε καμιά είκοσαριά, τριάντα μέτρα μπροστά από τόν μαύρο. Μέσα στους βράχους ή απόσταση αυτή έπαιζει σπουδαίο ρόλο, γιατί ένα αγόρι μπορεί να πηδήσει ή σπυράει από τόν ύψος, ενώ ένας μεγάλος άντρας πρέπει να κοιτάζει πρώτα που θα πατήσει το πόδι του. Όπως πάντα, ο Μπόμπ ήταν έκείνος που είχε κρατήσει την μεγαλύτερη ψυχραιμία κι άπ' τούς τρεις μας.

—Τραβάτε κατά τόν ποτάμι, φώναξε, και στόν άνηφορο θα τόν προλάβουμε.

Πηδήσαμε κάτω από τούς βράχους και τρέχοντας πάνω από τά κοκκινωπά χαλίγια και τούς λάκκους με τόν νερό, φτάσαμε στό ποτάμι που κυλούσε ομαλά τά νερά του. Τή στιγμή εκείνη γύρισα για πρώτη φορά τόν κεφάλι μου και κοιτάξα πίσω μου και δέν είδα τίποτε. Δίχως να σκεφθώ στάθηκα μια στιγμή για να ξελαχανιάσω, μ' αυτό λίγο έλειψε να με καταστρέψω. Ο μαύρος είχε φθάσει κι' εκείνος τόν ποτάμι πριν από μας άλλα χαιμηλότερα από μας και τώρα τραβούσε προς τ' άπάνω για να μας κόψει τόν δρόμο.

Πότε μου δέν ήμουν έξαιρετικά γενναίος και τήν εποχή εκείνη πού ή φαντασία μου δουλευε γοργά και έθαζα κάθε λογής φοβερά πράγματα με τόν μυαλό μου, έτρόμαξα σχεδόν με τήν παραμικρή άφορμή. Ωστόσο εκείνη τή στιγμή έκανα κάτι έξαιρετικά παράτολμο, μάλλον οδηγημένος από τόν ένστικτό μου, παρά ύστερα από ψυχραιμο ύπολογισμό. Όπως είπα και παραπάνω, μπροστά έτρεχε ο Μπόμπ που μας έδειχνε και τόν δρόμο κι' είχε περάσει στην άντικρυνή δχθη τού ποταμού.

Ο Θωμάς, που τόν ακολουθούσε από κοντά, έτοιμάζονταν να περάσει κι' αυτός άντίκρυ, μα ο μαύρος τόν είχε κιάλας φθάσει. Ένα λεπτό ακόμα και θα τόν έπιανε. Τού φώναξα δυνατά να προσέχη κι' έξακολούθησα τόν τρέξιμό μου τρέχοντας παράλληλα προς τήν δεξιά δχθη και άνεβαίνοντας όλο και ψηλότερα. Ο Θωμάς έπεσε μέσα στό νερό—τίν άκουσα πού έβγαλε μια πνιγμένη φωνή—μα κατάφερα να διασχίσω τόν ποτάμι και να φθάσω τόν Μπόμπ, γιατί άκουσα τόν Μπόμπ να τόν φωνάζει κι' ύστερα τούς είδα και τούς δυό να έξαφανίζονται πίσω από τούς πυκνούς θάμνους που σκεπάζουν τήν άριστερή δχθη τού χειμάρρου. Ο μαύρος, βλέποντας ότι εγώ βρισκόμουν στήν ίδια δχθη τού ποταμού μ' αυτόν, παρατήθηκε από τήν ιδέα να τόν περάσει και να κυνηγήσει τούς δυό άλλους, και, πριν προφτάσω καλά καλά να τόν άντιληφθώ, άρχισε να τρέχει πίσω από μένα.

Έτρεμα από τόν φόβο μου, μα ωστόσο δέν είχα άπελπιστεί. Ολότελα, γιατί κάθε βράχος, κάθε πέραςμα τής χαράδρας μου ήταν γνώριμα. Ύστερα ήμουν γρήγορος και εδκίνητος κι' είχα και άντοχή. Σ' όλους τούς σχολικούς άγώνες δρόμου εγώ έβγαίνα πάντα πρώτος και καμάρωνα πως ήμουν ο καλύτερος δρομέας τού Κίρκαιηπλ. Τώρα λοιπόν ήμουν βέβαιος πως θα κατάφερα να ξεφύγω από τόν έχθρό μου φτάνει να πρόσφαινα να φτάσω σε μια γωνιά που γνώριζα καλά. Από τή γωνιά εκείνη μπορούσε κανείς να λοξοδρομήσει πηδώντας πάνω από ένα μικρό καταρράκτη και παίρνοντας ύστερα ένα από τά κρυφά μονοπάτια, που μόνο έμεις γνωρίζαμε και που περνούσε μέσα από πυκνούς θάμνους. Χωρίς να σκεφθώ λοιπόν παραπάνω άρχισα να σκαρφαλώνω έπάνω στους μυτερούς και άπότομους βράχους. Όταν έφτασα στό ψηλότερο σημείο γύρισα πίσω μου και είδα τόν μαύρο που με παρακολουθούσε. Έτρεχε κι' αυτές καλά. Βρισκόταν σε μια απόσταση μικρότερη τών έξή μέτρων από μένα και ξεχώριζα τόν άσπράδι τών ματιών του και τά κατακίκινα ούλα του. Ξεχώρισα ακόμη και κάτι άλλο: Μια λευκή άστραπή στά χέρια του! Τόν μαχαίρι του τόν κρατούσε πάντα.

Ο φόβος έδινε φτερά στά πόδια μου. Πότε πηδώντας και πότε σκαρφαλώνοντας έφτασα ως τόν σημείο εκείνο που ήθελα. Κάτι μου έλεγε

μέσα μου πως ο έχθρός μου δέν ήταν πιά τόσο κοντά μου και στάθηκα μια στιγμή για να κοιτάξω. Μα και τούτη τή φορά λίγο έλειψε να καταστραφώ. Μια μεγάλη πέτρα πέρασε δυό δάχτυλα πάνω άπ' τόν κεφάλι μου και χτύπησε στό βράχο από πίσω μου στραβώνοντας με με τά θρύφαλά της. Τότε με κυρίευσε ο θυμός. Έσκυφα για να είμαι προφυλαγμένος, πέρασα ξυστά τόν βράχο και όταν έφθασα στή γωνιά έψαξα με τά μάτια ν' ανακαλύψω τόν διώκτη μου. Σκαρφάλωνα τήν άνηφοριά από πίσω μου και σε κάθε του πάτημα οι πέτρες ξεφεγγαν κάτω από τά πόδια του και κυλούσαν στόν γκρεμό με μεγάλο θόρυβο. Έσκυφα και έπιασα στό χέρι μου ένα κοματάκι βράχου και με όλη μου τή δύναμη τόν πέταξα προς τόν μέρος του. Έσπασε πριν τόν χτύπηση, μα με μεγάλη μου χαρά είδα πως ένα μεγάλο θραύσμα του τόν πέτυχε στό κεφάλι, ακριδώς στή μύτη. Τότε με κυρίευσε πάλι ο τρόμος. Αφέθηκα να γλυστρήσω προς τόν καταρράκτη κι' όταν τόν έφθασα χώθηκα μέσα στους θάμνους και άρχισα να τρέχω με όλη μου τή γρηγοράδα.

Μου φαίνεται πως αυτό, τόν δεύτερο μέρος τής φυγιάλας μου ήταν τόν πιά σκληρό για μένα.

[Ακολουθεί] ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Κάτω άπ' τόν έναστρο ουρανό σου Αφρατωθήκαμε ξανά, Και πάνω στά ψηλά βουνά Ζητήσαμε τόν γδικωμό σου...

Κι' ως μας εφοούντωνε ο άγέρας Τή φλόγα μέσα στήν ψυχή, Πινόταν δόξας ίαχη Τ' άγνό τραγούδι τής φλογέρας!

Γύρω μας χαλασμός, άντάρα, Βροχή τά βόλια κι' ο καπνός, Μα έμάς μας φτέρωνε ο σκοπός Και μας έθέρεινε ή λαχτάρα!

Όρθό κι' άντροίκιο τόν κορμί μας, Τό ύψώσαμε στήν άπειλή, Και φεύγουν όλοι τους δειλοί Και τρέμοντας μπρος στήν δαιμό μας!

Στό χάμα έσοΐτο που έχει άνθισει Άνθος από αίμα ήρωικό, Όρκιον έβάλαμε ήερδ Έχθρός ποτέ να μην καήση!

Μας γιγαντώνει τ' άγιο θάρος Τό δικιο, ή πίστη, ή λευτεριά, Ή άθάνατη παλληκαριά Που τή σεβάστηκε κι' ο Χάρος!

Και δέν σμαζόμαστε κανένα Με καταφρόνια στή ματιά, Ριχνόμαστε μέσ' στή φωτιά "Άξια παιδιά τού Εικοσιένα!...

MARIA ΦΑΛΑΓΓΑ

ΟΙ ΚΛΕΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JACQUELINE BUCHE

—Συνέχεια από τόν προηγούμενο—

Η μακρουλή καμπουρωτή του μύτη, τά δυνατά σαγόνια του τόν έκαναν να μοιάζει κάπως με παραγκιόζη. Τά κοκκινωπά άγρια μαλλιά του έπεφταν έπάνω στά μάτια του που τόν κρατούσε καταβασμένα. Στάθηκε στό κατώφλι ακούνητος, ενώ τόν στήθος του φούσκωνε και ξεφούσκωνε, σαν να προσπαθούσε με τή βία να συγκρατήσει τόν θυμό του. Ξαφνικά μια πέτρα τόν έχτύπησε στόν ώμο. Ο Ξορκιάς έκανε ένα πήδημα προς τά μπρος σφίγγοντας με λύσσα τίς γροθιές του.

—Τί θέλετε από μένα; Έκανε με μια βαθεία, βραχνή φωνή.

—Θέλουμε να μας δώσης αυτό που μας χρωστάς; παλιοαυδότη. Και θέλουμε ακόμη να πάψης να ξεπαστρεύης τά πουλερικά μας με τά μάγια σου, γιατί άλλωδώς δυστυχία σου!

Οι φόβιος πάπιες έκαναν πάλι τήν εμφάνισή τους και μαζί μ' αυτές ξανάρχισαν οι βρισιές, οι φωνές και οι απειλές. Ο Ξορκιάς χαμογέλασε μ' ένα σαρκαστικό και ύπουλο χαμόγελο και σήκωσε τά μάτια του. Ο νέος Ροκατέλλ ένοιωσε σαν μια ξαφνική ταραχή μόλις άντίκρουσε τόν βλέμμα τών ματιών αυτών, που ήταν πράσινα, μικρά, σκεπασμένα από πυκνά κόκκινα ματωσίνουρα.

—Τά λεφτά μας! Τά λεφτά μας! φώναξαν πάλι οι χωρικοί όλοι μαζί.

—Άλλοιώς θα τά φανερώσουμε όλα στήν άστυνομία και θα πάς φυλακή!

Με μια άπότομη κίνηση ο Ξορκιάς έσπρωξε μακριά του τούς χωρικούς που τόν είχαν πολιορκήσει, και σφύριξε τά σκυλιά του που έναξαν τίς άλυσίδες τους και άρχισαν να γαυγίζουν με μανία. Τόν θέαμα αυτό από τά άγρια τουτα θηρία, που ο άφεντικός τους τούς είχε κιάλας δώσει και διαβολικά όνόματα, έτρόμαξε τούς χωριάτες και τούς έκανε ν' άποτραθήχτουν.

Ο Ξορκιάς άνοιξε δρόμο ως τόν

κατώφλι τής πόρτας του. Έκεί στάθηκε και γυρίζοντας προς τόν μέρος τών χωρικών φώναξε:

—Δέν έχω ούτε λεφτό τσακιστό στό σπίτι μου. Ή γυναίκα μου πάει να βρή και να σας φέρη, πρόσθεσε πονηρά.

—Πού πάει να βρή; Κλέβοντας τούς λαχανόκηπους μας; Ή ρημάζοντας τά κοτέτσια μας;

—Όχι, έκανε ο Ξορκιάς σαρκαστικά, πάει να ιδη τή φαμελιά της.

—Χαχά, γελάσανε κοροϊδευτικά οι χωριάτες. Στή φαμελιά της πάει. Έχει κάτι γύφτους σαν κι' εσάς

Φοβισμένος ακόμη ο Ξορκιάς διηγήθηκε στή γυναίκα του τά περισσότερα τής ημέρας...

έδω ένα γύρο. Και σαν γυρίση, θα φέρη τά λεφτά που μας χρωστάτε; —Ως αύριο τόν πρωί θα τάχετε στά χέρια σας.

—Καλά λοιπόν. Σου δίνουμε προθεσμία ως αύριο τόν πρωί. Άν δέν μας πληρώσης, τότε θάρθουμε με τούς χωροφύλακες.

—Άν τούς κήνη καρδιά άς πέράσουν, έκανε ο Ξορκιάς γελώντας σαρκαστικά.

Ύστερα σήκωσε ψηλά τόν χέρι του λέγοντας μερικά άκατανόητα λόγια, σαν ξόρκια, σαν κατάρες, κι' έξαφνικά μπήκε μες στό σπίτι, ενώ οι χωριάτες απέξω έμειναν σαν άποσβολωμένοι, κοιτάζοντας τήν κλειστή πόρτα, από όπου άκούστηκε

ο κρότος τού κλειδιού που γύριζε στήν κλειδωνιά και τά άγρια γαυγίσματα τών σκυλιών.

Ο Μάνος γύρισε βιαστικά στό αυτοκίνητό του κι' έβαλε μπροστά τή μηχανή. Οι χωριάτες έτρεξαν από πίσω του και τόν ρώτησαν:

—Πώς σας φαίνονται όλα αυτά, κύριε Μάνο;

—Τί να σας πω; Τόν καλύτερο που έχετε να κάνετε, είναι να στείλετε αύριο πρωί πρωί τόν έννομο τάρχη μαζί με τόν χωροφύλακα να κάνουν μια βόλτα κατά δω. Έν τώ μεταξύ άς τραβήξη ο καθένας μας στή δουλειά του κι' εγώ πρώτος άπ' όλους, γιατί είμαι πολύ βιαστικός. Γειά σας!

Και με τά λόγια αυτά τόν αυτοκίνητο ξεκίνησε σαν βολίδα, και σε λίγο χάθηκε στόν έρίζοντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ήταν άραγε όπτισμία;

Είχε πιά άρχισει να βραδυάζη για καλά όταν ο Μάνος έφυγε από τόν Ρόδ όπου είχε περάσει μια από τίς θλιβερότερες ήμέρες τής ζωής του. Όλη τήν ήμέρα είχε γυρίσει από νοσοκομεία σε νοσοκομεία και από κλινική σε κλινική, φάχνοντας να βρή τήν παιδική του φίλη και είχε παρακολουθήσει τίς πιδ τραγικές σκηνές. Οι άμοιροι πληγωμένοι είχαν κουβαληθεί βιαστικά και όπωσ-όπως και έτσι πολλές οικογένειες που συνταξίδευαν είχαν χωριστεί. Οι συγγενείς συνοστιζονταν στους διαδρόμους για να μάθουν νέα

και όταν αναγγέλονταν κανένας θάνατος, τότε οι σκηνές τής άπελπισίας ήταν πραγματικά σπαρακτικές.

Με μεγάλες δυσκολίες μπήρεσε ο νέος να πληροφορηθής για τήν κυρία Δαρζόν. Μια νοσοκόμα τόν διεβεδώνωσεν ότι ή κυρία Δαρζόν είχε μεταφερθεί κιάλας στό Παρίσι μαζί με τή μικρή της κόρη που μόλις ήταν μωλωπισμένη. Μια άλλη τού είπε πως είδε με τά μάτια της τήν κυρία αυτήν πληγωμένη και τήν κόρη της νεκρή. Τέλος ένας γιατρός, που ο Μάνος τόν έγνωρίζε προσωπικά, τού έδωσε τίς πιδ εξακριβωμένες πληροφορίες, που ήταν άλλωστε σύμφωνες με όσα έγραφαν οι έφημερίδες.

(Ακολουθεί)

KIMON AΛKΙAΝΞ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Μοσκοβολία το ψητό στο γιορτινό τραπέζι, και το Χριστουγεννιάτικο προσμένει το καρβέλι. Κι' όμως κανείς δεν άρχινά, κανείς να φάη δε θέλει.

«Όλοι προσμένουν... σάν κι εγώ; Είναι κι αυτό συνήθεια! Πάντα ο πατέρας το φουμά κόβει, χρονιάρα μέρα... Μα στο τραπέζι σήμερα δε βλέπουν τον πατέρα.»

Λέπει μακριά στο μέτωπο από δυό μήνες τώρα. Για τούτο, όπως πάντοτε, όταν κάτι μάς λείπει, κοιτώνται σε τούτη τη χαρά να τους πλακωνή η λύπη.

Και στέκουν όλοι σιωπηλοί... Μα ξάφνου η μητέρα σηκώνεται, και το ψαμί φέρνει γοργά μπροστά της, και το χαράζει σκυθρωπά και λέει στα παιδιά της:

«Έμπρός, παιδιά! Χαρούμενα και σήμερα γιορτάστε, για ν' αληθινή τόνετρο που δ' Δυνατός το ξέρει, και νικητή με το καλό πίσω να μάς τόν φέρει!»

Αρνήη Χαμέλια [B]

ΟΡΘΡΙΝΗ ΧΑΡΑ

Τό ασμμένο χαμόγελο του όρθρου άγιοφίγγει στην άνατολή, κρυστάλλινο σάν τό κελάρισμα τ' αυλακιού που άκούω εδώ σιμά. Κι' ή καρδιά μου γιομίζει χαρά, μά παράξενη χαρά κι εύχαριστώ το Θεό για τήν ώρ' αυτή και για τό άσμη της αυγής και τό τραγούδι του νερού.

Προχωράω κατά τό δάσος. Έκει στην άκρη του είναι κάτι άγριοτριανταφυλλίς, κάτι μικρούλες χαρτωμένες άγριοτριανταφυλλίς. Στέκονται και κοιτάξω τ' άσπρα τους λουλουδάκια. Κοιμούνται άκόμα. Με περιχύνει ή εὐωδιά του μοσκοβολητού τους ύπνου. Να κ' ένα τόσο δά μικρούλι. Τώρα θάχει άνοιξει. Τό παρατηρώ καθώς κοιμιάται, σά μικρό παιδάκι, άσπρο κι εύωδιαστό. Ποιος ξέρει τί να όνειρευτείται αυτή τη στιγμή, λέω, και συλλογιέμαι για κάμποσο τό παιδικό όνειρο αυτό του άγριοτριανταφυλλίου.

Μπαίνω μέσα στο δάσος, που ζυπάνει. Τά ποσειά έχουν άρρυσί να κελαϊδούνε. Ένας μικρός τόνος, με τό πρωινό του χαϊρέτισμα, δροσερό και χαρσπό, μου γιομίζει τήν ψυχή και

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Χριστουγεννιάτικο δράμα. [Σκίτσος του "Αρπη"]

στέκονται άκούνητες για να μνή τον τρομάξο και φύγη. Κι' εκεί κοντά στο ρουαάκι σουσουράδες, άλλες μ' απλό άσπρο φάσμα κι' άλλες με κίτρινο, περπατούν πηδηχτά πάνω-κάτω, κουρώντας τις σφίδες τους.

Τά λουλουδάκια άνοιγουν να πέταλά τους κι' άνασάνουν τήν πρωινή δροσιά. Ό άγριοδυσόμος αλημυράει εύτυχία και τό περίσεμά της σκορπιέται εύδιαστό δλόγυρα. Κι' είναι και κάτι άγριοφραουλές με λουλουδάκια μικρά μικρά, άσπρα ή άλινια, κι' άγριοφραουλες, που σκύβουν ντροπαλές τό κακακόκινο κεφαλάκι τους... Κι' ή εὐωδιά τους πλημμυρίζει ως μέσα βαθειά τήν ψυχή μου κι' από εύτυχία σκύβω και φιλάω τό κεφαλάκι ενός άγριου τριφυλλιού.

Περπατάω πάνω σε ξερά κλαδιά έλατιών και σε απαλά μούσλια. Άποσταμένος από τήν τόση χαρά, τήν τόση μερωμένη εύφροσύνη, ξεπλώνομαι στα χορκαράκια κι' άνασάνω δυνατά δλη αυτή τήν πλημμύρα εύωδιάς. Δίπλα μου έχουν φυτρώσει κάτι πανσέδες μικροί και μοσκοβολητοί. Κάθουμαι και τούς κοιτάζω μ' άγάπη, έτσι καθώς μοιάζουν με φυχές από πεταλούδες, που έβγαιναν λουλουδία...

Και νοιάζω τή μεγάλη καρδιά του έλατόδασου ν' άνασάνει βαθειά και να σκιρτάει χαρούμενα από κελαϊδιστή εύτυχία. Νά, σά να βλέπω τό Θεό του δάσους να κάθεται κει πέρα πλάι στην πηγή και γόργα του όλοι οι μικρότεροι θεοί, του κάθε δένετρο, του κάθε ρουακιού, να στέκονται, γεμάτοι από τήν πρωινή εύφροσύνη...

Και καθώς κάθομαι έτσι γοητευμέ-

νος, νοιάζω τή μεγάλη καρδιά του έλατόδασου να πάη γοργά από τήν όρθρινή χαρά.

Άσπρος Γλάρος [B]

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ «ΕΥΖΩΝ»

— Είδες, Ειρήνη, σε έφαγα, έλεγα στην άδελφή μου μετά τη μάχη. Είδες; Ζήτω ο Εύζων! σου έτίμησε τόν έχθρο.

Άλλ' έφαγα, τσάσασ! τό στρατιώτη γλυστό από τά χέρια μου και πέφτει κάτω και σπύει. Άδικο προσκαθώ να τό κολλήσω, τό στρατιωτάκι ξεψύχησε μέσα στα χέρια μου.

— Νά τό θάψουμε, προτείνω.

— Ναι.

— Νά τό θάψουμε στον κήπο.

Πάθουμε λοιπόν ένα άσπρο κουτί, βάζουμε μέσα τόν σπασμένο Εύζωνα, χώνουμε τό κουτί στο χώμα έτσι που να φαίνεται μόνο τό άκάνο του μέρους, και γράφουμε με μαύρο μολύβι:

Ε Ν Θ Α Δ Ε

Κ Ε Ι Τ Α Ι

Ο Ε Υ Ζ Ω Ν

Π Ε Σ Ω Ν Υ Π Ε Ρ

Π Α Τ Ρ Ι Α Ο Σ

— Νά βάλουμε και λουλουδάκια.

— Ναι! ναι!

Βάλαμε λουλουδάκια γύρω-γύρω και με φύλλα από λουλουδάκια ραντίσαμε τόν τάφο. Από πάνω μπήξαμε ένα σταυρό από φύλλα γορφαλλιάς.

— Νά βάλουμε και κισσαριάν.

— Ό,τι ήθελα να τό πώ.

Πήξαμε ένα κλαδί από τό σπαράγγι τής γαιάρας — εύτυχώς δεν μάς έδιδε — και τό φυτέψαμε πλάι στον τάφο.

Έτσι ο ήρωας κοιμάται ήσυχά στον κήπο.

Μικρός Αεροπόρος [Γ]

E. M. SCHMIDT

Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΣΟΥ

«Ό άνθρωπος, εκεί όπου, για πρώτη φορά είδες τό φώς του ήλιου, όπου πρώτα έλαμψαν ψηλά τ' άστέρια του θρανού, όπου ή μητέρα σου πρώτη με χαρά σου έδειξεν τήν παντοδυναμία του και οι άνεμοι έγέμισαν με θείο τρομό τήν ψυχή σου, εκεί είναι ή άγάπη σου, εκεί είναι ή πατρίδα σου.»

Έκει όπου τό ανθρώπινο μάτι έσκαψε με άγάπη πάνω από τήν κούνια σου, όπου ή μητέρα σου πρώτη με χαρά σε κράτησε στην άγκαλιά της και ο πατέρας σου φύτεψε τήν αλήθεια του χριστιανισμού μέσα στην καρδιά σου, εκεί είναι ή άγάπη σου, εκεί είναι ή πατρίδα σου.

Και άν είναι άγονοι βράχοι και έρημα νησιά, και άν σε συντροφεύει ή φτώχεια και ο κόπος, έσύ πρέπει ν' άγαπάς αλώνα αυτό τό μέρος, γιατί εί-

σαι άνθρωπος και δεν πρέπει να τό ξελήνεις, αλλά να τό κρατήσης μέσα στην ψυχή σου.

(Διόσκου)

Τζόκεϋ [B]

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

Ζήσε έτσι ώστε να λυπηθούν όλοι όταν πεθάνεις. Άκόμα και ο ... έργολάβος τών κηδειών. Μάρκ Τσβαϊν

«Ό καλύτερος τρόπος για να έπιτύχης στή ζωή είναι να φέρσους σύμφωνα με τις συμβουλές που δίνεις έσύ στους άλλους.»

Ανώνυμος

«Όπως ο άνθρωπος γεννήθηκε για να είναι θνήξ, έτσι γεννήθηκε και για να είναι εύτυχιμένος.»

Μαίτερλιγκ

«Η μεγαλύτερη έξυπνάδα είναι να γνωρίζουμε πως να κρύβουμε τήν ... έξυπνάδα μας. Ντά Λά Ρεσφοκώ

«Η εύτυχία δεν εξαρτάται τόσο πολύ από τήν ύπαισιότητα τών άλλων, όσο από τήν έμπιστοσύνη που έχει κανείς στον ίδιο τον έαυτό του.»

Άβραάμ Λίνκελ

Πληγωμένος Άστράς [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

«Ό δάσκαλος, για να δοκιμάση ένα μαθητή, τόν ρωτά:

— Πώς κάνει τό ούδέτερο του βλάξ; Και ο μαθητής μετά σκέψη:

— Κοροΐδο! **Νυχτογράφοδο**

Από τήν έκθεση του Μίμη: «...δύο ύμνοφα άλωνα έδερναν τό κατακαίνο υμνοφο αλίποτο.»

Δοξασιμένο Άκραθήρι

ΑΛΗΠΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΔΑΧΑΣΙΣ

Αθήναι, 42 δόδες Εδριπίδου τήν 18 Δεκεμβρίου 1940

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

«Όταν θα λάβετε αυτό τό φυλλάδιο, τά Χριστούγεννα θα είναι παραμένα. Άλλά όταν τό έγραφα, έγώ σάς είχα στο νό μου, και παρακαλούσα τό Χριστό να γιορτάστε τή Γέννησή του με χαρά και εύτυχία. Έλπίζω να μάκωσους και να είσθε όλοι εύχρηστημένοι. Καί σεις άκόμα που έχετε γονείς, αδέρφια, συγγενείς στον πόλεμο — και ποίος δεν έχει; — θα τους έστέλατε βέβαια τά όθρα σας και τις εύχές σας, κι' ίσως θα λάβατε κιόλα τό Χριστουγεννιάτικο γράμμα τους, «κάπου από τό μέτωπο», που θα σας χαροποίησε πολύ. Κι' άν δεν έλάβατε, θα λάβατε γρήγορα, οι δικοί σας είναι καλά, πολέμων και νικούν. Μερικοί από σάς — λιγούτοι πάντα — μπορεί να λάβατε και κερμιά κική εϊδηση. Άλλά ο θάνατος υπέρ πατρίδας δεν είναι πένθος, είναι τιμή και δόξα, και μέλιστα μέσα στις χαρές τών νικών... Όπωσδήποτε, έγώ ευχρήτι ο' έλεος σας και του χρόνου Χριστουγεννα, ήσυχά, ειρηνικά κι' από κάθε άποψη εύτυχιμένα.»

Άνθος του Μαΐου, τίποτε άπ' αυτά που φοβήθηκες με τήν πρώτη άναγγελία του πολέμου: τό καί τό γραφό το μου είναι άνοιχτό, και τό φυλλάδιο μου βγαίνει τακτικά, και τό γράμμα σου — άν και κάπως άργά — ο έλαβα. Ά, πολύ όρατο γράμμα! Μού άρασε προπάντων εκεί που λέξ: «Τ-

ατερα οι βομβαρδισμοί δεν με τρομαξαν, ούτε καν τους κατάλαβα. Μού έδειξαν μόνο τους Τσιτσούς χωρίς προσοπίδα.» Σ' εύχαριστεί κι' ο κ. Σενόπουλος για' αυτά που γράψεις μετά τή άνάγνωση μερικών διηγημάτων του στο καλό περιοδικό «Έλλάς». Μα ναί, άπτός από τήν «Άδελφούλα μου» που ήξερες, έχει γράψει και κλήθος άλλα πράγματα, διάκερη βιβλιοθήκη!

Βαλεντίνη, πρέπει νασαι περιήφανος που όηρηταίς και ού τήν πατρίδα «νυμένοσ στο χαλί». Παλύ συγκινητικό τό έπισόδιό που μου διηγήταίς. Ό καίμενος ο συναέλφοός σου στον Άούριματο, με τά γκρίζα μαλλιά, που κι' αυτός στην ηλικία σου ήταν Διαπλασούπολος, όταν έγραλας τό φυλλάδιό μου άπ' τήν τσέπη σου, πως έτρεψε κοντά σου να τό ιδή! «Βγαίνει άκόμα; σου είπα με λαχτάρα. Η Διαπλασία! Τήν έπαίρνα έστία χρόνια, από τό 1912 ως τό 1919. Εσύ ούτε καν είχεις γεννηθεί άκόμα. Πως παίρνουν τά χρόνια!...»

Με μεγάλη συγκίνηση, **Νάρκισσος**, άνανέωσα τό ψευδώνυμό σου για τό 1941. «Υστερ' από τήν Μεγάλη Ελλάδα, είναι τό πιο καλό άπ' όσα φαίνονται στην κίνησή μου. Ναί, «όλα τώρα παραμερίζουν μπροστά στον έρρ άγώνα που διετάγουμε έναντίον τής Μουσσολιικής Ιταλίας». Μόνο στην Νίχη πρέπει ναποδύσουμε, που δεν θάρρηση, κι' έπιστα στήν «Ειρήνη του σίμπαντος κόσμου» και στήν εύτυχία που θα τήν ακολουθήση... Ευχαριστώ και για τις εϊκόνας.

Άλρήθως, **Σίφουνα**, συνηθίκαμε πι ά τόν πόλεμο με τό δλα του. Μα δυό μήνες τώρα πολέμας κι' όλο νικώμε. Κι' έγώ τήν παραμική άμφιβολία δεν είχα για τό αποτέλεσμα, γιατί ήξερα καλά και τόν «Έλλάνα Στρατιώτη και τόν Τταλό...»

Πραγματικώς, ή άδεια του κ. Υπουργού του Τύπου να διατηρήσει τό όγκασιόδο, άποτελεί άκόμα μία άναγνώριση τής ζήτας και τής χρησιμότητός μου από τό Κράτος.

Άλαχτίδα, είσαι δικαιολογημένη από τά γεγονότα που άργήσας να μου γράψη από τή Θεσσαλονίκη. Τώρα ήρθες στην Αθήνα, και λίγο άφρώ έλαβα τό κάπως παλιό αυτό γράμμα σου — από 22 Νοεμβρίου — είχα τή μεγάλη ευχαριστήση να σε ιδώ και στο γραφείο μου. Σ' εύχαριστώ που συναργάσασαι και με τά διαπλασούπολα που διοργαάνησαν τά Έξηνητά: χρονά μου. Άλλά τις δυό τελευταίες φορές που ήλθαν στο γραφείο μου, δεν σε είδα μαζί τους. Δεν πιστέω να είσαι άρρωστη. Άνησυχεί κι' ο κ. Φαίδων, που τόσο χάρηκε για τή γνωριμία σου.

Τά έλαβα έλα, **Υγέρα**. Ό κ. Παπαδόπουλος κι' ο κ. Ξενόπουλος ο' εύχαριστοσ για τις εύχές. Ό κ. Ε. μέλιστα συγκινήθηκε που σημαίωσας και θυμηθήκας τήν ήμερομηνία τών γενεθλίων του — 8 Δεκεμβρίου —. Θα τήν είδες βέβαια σε κερμιά βιογραφία του. Παλύ μ' εύχαρίστησαν κι' αυτά που γράψεις για τήν δλη μου του πρώτου φυλλαδίου και για τήν άπαγόρευση τών ένικών ψευδώνυμων. Όχι, ή συντάκτρια μου Γιωργία Τρασούλη είναι δεσποινίς ή θεά τής, ή γνωστή λογία Αθήνα Τρασούλη, είναι κυρία, κι' άπ' αυτό γίνεται κάποτε σύγχυση.

Νέο Ψευδώνυμο, ο' εύχαριστώ για τήν άνανέωση τής συνδρομής σου και τά καλά λόγια. Έστέλεσα και τις άλλες σου παραγγελίες. Ναί τώρα που, με τόν πόλεμο, βρίσκουσαι στο νησί σου κι' έχεις δλον τόν καιρό, καταγίνου μαζί μου περισσότερο. Άλλά κι' ο σχολικός χρόνος

μπορεί να μη χαθώ, άν, όπως, έπιέζεται, ο πόλεμος τελειώση γρήγορα.

Άλρήθως ο' έπιστα «διαπλαστίζε», **Μάρο Μπότοσαρη**, γιατί και συχνά μου γράφεις τώρα, και με ζήλο εργάζεσαι για τά Έξηνητάχρονα. Συνέτελεσαν βέβαια κι' οι καινούργιες γνωριμιές που έκαμες με τόσο καλά Διαπλασούπολα. Η άρρωστία, βλέπεις, είναι και μεταδοτική... Στατιστική τής Σ. Σ. Ξ. έκαμες κι' άλλος και τή δημοσίωσησ προχθές' άς μη λέμε λοιπόν τά ίδια.

Εσύ **Βέρθερος**, άπεναντίας, μου γράφεις παλύ λιγα. «Για να μνή επικάρούης τή λογοκρισία». Καλά κάνεις, αλλά κι' άλλα τόσο άν έγγραφες, δέν θα έπείραζε. Με χαρά έμαθα πως, σάν δευτεροτής τής Ιατρικής, είσαι γιατρός στο Υγ. Ξενόγέτο τής ΒΟΝ. Τό σοφαλιότερο μέσο για να σεταίλξη τή συνδρομή σου είναι ή ταχυδρομική έπισταγή.

Ω ναί, **Ρόζα-Άλίνα**, θα είμαι παλύ εύχαριστήμενη από τό φαίνεός σου όθρο, τήν άνανέωση τής συνδρομής σου με δυό έσπαθώματα. Άλλά και ού θα είσαι εύχαριστήμενη από τό δικό μου, που, όπως λέξ, θα είναι ή τακτική έκδοση του φυλλαδίου μου σε καιρούς που τόσο τό χρειάζεσθε... Επισμένως, «ο ύπουλος άγχιός τραβή τώρα τά μαλλιά του». Γρήγορα θα διαδώσω τό επίκαιρό σου, να τό βάλω, άν είναι καλό, στο έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν έγκρίνεται, ούτε άνανέωνται, άν δεν συνοδεύεται από τό δικαίωμα, όρ. 10. — Τά έγκρίνονται ή άνανέωνται ισχύουσιν άς τήν 30 Νοεμβρίου 1941. — Όσα συνοδεύονται από Α. ένηθουν σε άγάθεια, και όσα από Κ. άκρίτιστα.

Νέα Ψευδώνυμα: Ζήτω ή Έλλάς, ά. (ΑΜ). Δροσιά, κ. (ΒΑ). Μεσολλογιοποπούλα, κ. (ΜΑ). Όδυσσεάς, ά. (ΓΑ). Άβαντίς, κ. (ΒΜ). Ούρουνοπέτατος, ά. (:;). Ρόζα-Άλίνα, κ. (:;). Σάλπισμα Νίκης, ά. (ΜΑ). Άπερόσμος, ά. (ΓΜ). Λυγαριά, κ. (ΜΜ). Δοξασιμένο Ναυτοπούλο, ά. (ΑΚ). Άγγελος Άτικός, ά. (ΑΚ). Φλύαρος, ά. (ΙΧ). Έλληνικά Λαδοεικνήσση, ά. (ΕΑ). Άρρώμητος Άεροπόρος, ά. (ΝΑ). Περίφανη Έλληνοπούλα, κ. (:;). Τουλίπα, κ. (:;). Βασίλισσα του Χοροού, κ. (ΝΑ). Παρασιακός, ά. (ΜΚ). Κρητικόπούλο, ά. (ΚΑ). Κρεμανταλάς, ά. (ΑΑ). Ένδοξο Τσαρούχι, κ. (ΚΚ).

Ανανεώσεις Ψευδώνυμων: Κερκυραϊκό Διαβολάκι, ά. Άνώνυμος, ά. Άσπρος Γλάρος, ά. Κερασσολουλούδο, κ. Πειραιώτισσα, κ. Προσκοπία, κ. Φοίβος, ά. Φιλόσοφος Σωκράτης, ά. Μικρός Ζωγράφος, ά. Κορφατοπούλα, κ. Αθήν, κ. Ναις, κ. Αφροδίτη, κ. Μπουμπουκάκι, κ. Ονειρεμένη Πατρίδα, ά. Απεραδιτάκι, ά. Καρδερίνα, κ. Πολυλογού, κ. Μακεδών, ά. Ριχάρδος Δεοντόκαδος, ά. Μαγεμένο Δοξάκι, κ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ως σήμερα έλαβα και τό εξής: «Εύχες μεγάλων άνδρών», «Άποχηρισμός», «Η Πρωτοχρονιά τής Αίτας», «Δαφνοσπαρταός Αρμός», «Κιονίτσι», «Στοργικό άμμη», «Ό καινούργιος χρόνος», «Τό νησί μου Κάρπαθος», «Έλλάδα», «Τό έγήμερωμ τής Δευτερίως ο' ένα χωριό τής Πίνδου», «Απ' τά Μικρά μου Μυστικά», «Χαρούμενες κερμιάνες», «Απ' τά Φαίδρα» (τρία), «Ό θάνατος πουλιών», «Τό αυγό και τό πουλάρι», «Άσος τής φηγής», «Μικρός Ήρωας», «Τά δυό σαπούνια», «Πόνη και Άττέ», «Πολεμικά Χριστούγεννα».

Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους της: *Άσπεραθιάνη* (τά ελαθα βλα' άνανέως σου συνήρω σου και ψευδώνυμο εχρησιστό) *Παπουαζομένην Γάτον* (ελαθα λύσις 38 και 39' περιμένει) *Τυφλόν Άνοιχτομάτην* (οι άγγελισ σου δημοσιεύονται: έγνωρισες επιτέλους τόν άγνωστο Διαπλάζοπούλο;) *Άσπερο Κουνελάνη* (θρατά τά λές στο άντομο γράμμα σου εξακολουθά βλέπεις, τήν έκδοσή μου, όπως και τότε που ήταν πάλι πόνεμος κι' ή μαμά σου με λάθεινες ταχτικά ναι; σου θάχης διπλή χαρά γιά τήν απελευθέρωση της Β. Ηασιάν, άφού είναι ή πατρίδα του μπαμπά) *Γ. Φρίναν* (ναι, όταν τό ψευδώνυμο συνοδεύεται με τό όνοματεπώνυμο και τή διεύθυνση άλλα γράμματα μόνο με ψευδώνυμο είναι σαν άνώνημα κι' άπαγορεύονται) *Έθνικόν Έθωδες, Βασιλίσαν Ναρφρτίτι, Ίσιδα* κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαθες μετά τήν 17 Δεκεμβρίου, θάπαντήσω στο αρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 29ου Διαγωνισμού Άραων. Αί λύσεις του φυλλάδιου τούτου δεκται μέχρι της 28 Φεβρουαρίου.

27. Δεξιόγραφος
Τό πρώτο μου είναι κάτοικος
Τής χώρας που θά βροίς
Στη δοξασιμένη Ελλάδα,
Εάν - να και τό δεύτερο -
Ανθή της ιδίας γής
Φυτέψης στην άράδα.

28. Λογοπαικτικός Συλλαβογράφος
Απ' τό βόδι τό μισό
Τρείς φορές άν τό προφέρης,
Σταφυλάκι όφραλο, χρυσό,
Μαύρο, κόκκινο, προσφέρεις.
Πριγκιπισσα του Αλασας

29. Ματαγμαματισμός
Σου θυμίζω κάθε τι
Όταν μ' έχης δυνατή,
Τό κεφάλι μου άν αλλάξής,
Στά ποδάριά νά κοιτάξής.

30. Αναγραμματισμός
Τί άσπείρι κι' αυτό τό Κράτος
Μέσα στ' Ασιατικά:
Και χωρίς μάχη να κώνη,
Τά ψηφια τό άλλοιός βάνει
Και σου λέει πως νική!

31. Κλίμαξ
Δ - Σ
Δ - - Σ
Δ - - - Σ
Δ - - - - Σ
Δ - - - - - Σ
Δ - - - - - Σ
Δ - - - - - Σ
Δ - - - - - Σ

Κάθε παύλα αντιπροσωπεύει γράμμα. Και άναγινώσκονται κατά σειράν: επίρρημα, συνείδημα, κόνηρόν, μέγας ποιητής, μέγας άρετίας, δημηρικός ήρωας, ή χαρά μας, αρχαίος ήρωας.

32. Κρυπτογραμμών
1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Μυθικός βασιλεύς.
2 4 8 6 = Στοιχείον.
3 7 6 8 3 = Αύτοκατάγω.
4 6 2 9 = Δένδρον.
5 6 1 5 = Πόλις της Ήπειρου
7 6 5 = Θεά.
7 2 5 = Γυνή της Γραφής.
8 6 5 = Χρόνικη μονάς.
9 2 9 = Ζόδον. Σκια

33-37. Μαγικών Γράμμα
Τή άνταλλαγή ενός γράμματος εις έκάστην των κάτωθι λέξεων, δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν άλλαι τόσαι λέξεις:

38. Αιπιλή Άκροστιχίς
Τά μεν άρχικά των κάτωθι ζητούμενων λέξεων αποτελούν άρχαίον Θεόν, τά δε τελικά Θεόν:

1, Κράτος της Εθώρας. 2, Γυνή της Π. Γραφής. 3, Πόλις της Ισπανίας. 4, Ναός της: 5, Νήσος της Ιταλίας. 6, Ηλιοβασιλευμενα

39. Φωνηεντόπιον
γλ - δ - * - * - * - * - * - *
μα μα μαμαμα μα
μα μα μα μα μα
μα μ μα μα μα Ριον
μα μα μα μα
μα μα μα μα
[Όνομα μηνός] Λευκή Κομέλια

ΛΥΣΕΙΣ
των Πνευμ. Άσκήσεων του φύλλου 41.
505. Φιλόρα (φί, λόρα).-506. Σύρος Κύρος. - 507. Έαφ-Ρέα. - 508. Ναύπιον = ναός, πλοϊον.-509.
Σ Ε Ρ Ι Φ Ο Σ 510. ΑΜΠΕΛΟΣ (ΜΕ Ε Ι Α Υ Λ ος, Παλαμάς, έμός, Ρ Ι Ν Ι Κ Ο Ν λωπάς, έμός, σπασ- I I Ε Ε μός).-511-515. Διά Φ Α Κ Ε Λ Ο Σ τού Ι: πτόλις (ή πό- Ο Ο Ο Ι λος), Ίμρα, στέλος, Σ Υ Ν Ε Σ Ι Σ Χαλιός, Βλας.
-516. 8+2-4x6+4: 5 = 8.-517. Ό που λαλούν πολλοί πετεινοί όρνει να ξημερώση.-518. 'Αμ' έπος άν' έργον (α με πο, σ, α με ργ, δν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό πολύ λέξεις με κατά στοιχεία ήρ. 6, τό ελάχιστον τίμημα. Πέραν των 10 λέξεων 50 λεπτά ή λέξις με παύλα δε στοιχία ήρ. 1 και με κεφαλαία ήρ. 1, 50. Ό χωριστός στίχος ήρ. 5. Οι μη συνδρομηταί κληρώνουν τό διπλά. Η προληρωμή είναι έκπαραίτητη.

Είσαρχόμενος στο δεύτερο Διαπλασιακό έτος, άλληλογραφή-άνταλλάζω τετραδιάκια. Στείλτε: Ψυχοπούλου - Μάρνη 1, Αθήναι. Μάρκος Μπέτσαρης

Ο φίλος Κωνσάνης Κανούρης (Ίά-σων) πήρε τό δίπλωμα της Νομικής. Τόν συγχαίρω με τήν καρδιά μου και τού εδχομαι να γνωρίση ένα ήπέρχοχ επίσημ-μονικό στάδιο, τέτοις που οι άρετές του αξίζουσι.

Ηλίας Κερίσης (Δάφνη Ψυχής) (Κι' ή Διαπλάσις προσθάει τά εγκάρδια συγχαρητήριά της).

Μέσα στην καρδιά του χειμώνα, ένα Άνοιξιάνικο Λουλούδι, άψηφώντας τά χιόνια και τίς παγωνιές, ξεπροθάλει γιά να σκορπίση όλόγυρα τήν Άνοιξη!!! Άνωστάχτο Ναυτάκι, πως πάνε οι τρέλλες; Οι φιλολογο-φιλοσοφικές σοφητήσεις;!!

Άνοιξιάνικο Λουλούδι
Προλαμβάνονται ως μέλη στους «ΦΟΙΝΙΚΕΣ» ο Άκέλας και ο Μόγλης.

Προσοχή! Ο «Άγιος» φθάνει. Είναι κατά των αποκαλύψεων. Πάντως διζει βιβλίον εις όποιον θα ήθελε να τον ανακαλύφω.

Μέλη του συλλόγου «ΦΟΙΝΙΚΕΣ» εδχομαι ο νέος Διαπλασιασικός χρόνος να σας φέρη κάθε εύτυχία. Αίεν Άρεστέσειν, τί έστινας; Προσοχίνα

Νίλς: μοδ τήν έσκαασ. Στείλτε τά Μικρά σας Μυστικά στη διεύθυνση: Κρίστον Κακούρη, Δεινοκράτος 57 Α' θήνας, και θα σας απαντήσω άμέσως ο ΤΥΦΛΟΣ ΑΝΟΙΧΤΟΜΑΤΗΣ

Διαπλασώπουλα! ως ανακράζωμεν «ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΣ». Η ΝΙΚΗ είναι δική μας. ΜΕΛΩΝ ΝΑΥΑΡΧΟΣ

Διαπλασώκορμε, ένα προβληματάκι γιά σένα: Μέ πόσες μεταμορφώσεις τό όνομα Μπαράλας μεταβάλλεται ος «Μπαλάς»; Άνωστάχτο Ναυτάκι

Συνέχεια... Τό έτι «Λορελάι» είναι μέλος «δικτατόρων» αποδεικνύει τό γεγονός: Στο Δημοψήφισμα «28-αί», «δικτατορας» ψηφίζουν «Κατασκόπους» δεδοντες 30 ψήφους. Ές αυτών 6 ήσαν της «Λορελάι», άδελφής «Υδραίουπούλου» μέλους «δικτατόρων»!!! (Συνεχίζεται)...

ΓΕΛΑΣΤΟΣ ΑΝΤΙΠΛΟΙΑΡΧΟΣ
Απολιτοθ «Τεάρος»! Χαρακτηριστικά... άνεπιπτα! Παρακαλάται ο... εδρων, να πεισθουθή: ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

Ιδούθη Σύλλογος «ΤΣΑΡΟΥΧΟΡΙΝΗΤΟΣ ΦΑΛΑΓΕ» Πεδόςρος Έλληνική Λόγη, Ταμίος Γραμματέης: Φιλσοφος Σωκράτης, Μέλος: Σάπιασμα Νίκης, Σκοποι: Εσταθώριμ, Ντόρος στην κίνηση, Διαγωνισμοί. Διεύθυνσις: Κον Σολομωνίδην, Βενοκράτος 17 Α' Αθήναι, Διά «Τσαρουχορίνητον Φάλαγγα».

«ΤΣΑΡΟΥΧΟΡΙΝΗΤΟΣ ΦΑΛΑΓΕ» Προκηρδύσσωμεν διαγωνισμόν: Τετραστιχον, οκτωρικόν άνέκδοτον ή σάπιασο του Μόρισσολίνι. Συμμετοχή τριδραχμοσ. Προθεσμία τέλη Φεβρουαρίου.

Δο Κρητικοί άσαι του Μετώπου ζητουδ άλληλογραφία με διαπλασώπουλα και διαπλασώποδες, γιά να σκοτήθουν τήν όρα της σχολής των. Γράψατε: Δεκανεία Κονιδάκη Ίωάννην ΤΤ 866 1253/3 Διά Λοχίαν ή Δεκανία.

Στόν Νίλς, τίς θερμότερες εδχές μου γιά τή γιορτή του. ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

Μετα ενός μηνός γάρχην άπαντώ: Σιδηροδύ Πρωσωπέιον, έννοια σου και κάποτε θα στο βγάλω. Ίππητα Λαγαρωτέα, ούδέποτε θα με κατακρίψης. Καπετάν Κεραυνά, δέν εδδωμ κανέναν κερωνό σου, ή μήπως τούς έκρηφες γιά να μη σου τούς βομβαρδίσουν οι Ίταλοί;

Βόμβες και πολυβόλοισι! Πειραιώτισσα=Κίτια Μαλικούτη, Μαραθωνομάχος=Καρός. ΜΙΚΡΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ